

lighed vilde føre til, at denne Ret for de filologiske Kandidater blev ontrent bethydningsløs. Jeg finder, at Udtrykket ret naturligt kan forstås som liggende midt imellem. Jeg kan imidlertid ikke andet end erkende, at det er Lovgivningsmagtens Besøjselse at stille en anden mere præcis Regel op, og for den Sags Skyld, hvis man virkelig derved mener at vinde en Fordel, saa vil en saadan Regel som den, det ærede Medlem antydede, ikke forekomme mig at kunne møde afgørende Indvendinger. Jeg tror ogsaa, at om en saadan Regel maatte man sige, at disse ældre filologiske Kandidaters Ret derved var fyldestgjort. Det, som det nærmest kom til at gaa ud over, var Administrationsfriheden, og den forekommer mig at være bedre garanteret ved Bestemmelsen, som den lyder, eller en anden lignende — thi Ordene kommer det ikke an paa — der overhovedet tilstøder Administrationen et Skøn over, hvad der er til Skolens Bedste

J. Scavenius: Ja, Spørgsmaalet for mig er det rent praktiske, om Administrationen i Henhold til Bestemmelsen her kan eller ikke kan ansætte andre end filologiske Kandidater som Rectorer, saa længe der findes filologiske Kandidater, der ere indtraadte i Skolens Tjeneste inden den 1ste Januar 1891 og ere skikede til at være Rectorer; thi det var paa det Punkt, at jeg syntes, at Lovforslaget gaar meget for vidt. Jeg ønsker ganske sikkert — og det vilde jeg ogsaa have udtalt i Fjor overfor Landstingsudvalget, hvis Sagen var skreden noget videre frem — jeg ønsker, at Administrationen skal stilles saaledes, at der er en Mulighed for at ansætte andre end filologiske Kandidater som Rectorer ogsaa i de første 20 Aar; thi det er jo aldeles afgjort, naar man ved, hvor mange filologiske Kandidater der er, hvilken Alder de have, og den almindelige Dygtighed, som de maa anerkendes at være i Besiddelse af, og man da vil paastaa, at de filologiske Kandidater have en ubetinget Forret ved Besættelse af Rectorembederne, saa ere jo alle andre udelukkede for lange Tider. Hvis jeg kunde anerkende, at de filologiske Kandidater virkelig havde den Ret, som det forekommer mig, at den ærede Minister mente, at de havde, saa maatte jeg erkende, at den tgl. Anordning af 1883 begik en Uret; thi der staar det modsatte, men det føler jeg mig ikke opfordret til at anerkende. Jeg tror heller ikke, at man uden videre kan sige, at det er en juridisk Ret, de have, fordi der i en tidligere kongelig Anordning er Lovet dem noget vist paa dette Omraade. Jeg tror, at de maa finde sig i de Forandringer, som enten

gennem kongelig Anordning eller Lov foretages med de Forhold, med Hensyn til hvilke Lovet er givet. Som sagt, det, det for mig kommer an paa, er at stille Administrationen saaledes, at den uden noget som helst Samvittighedsnag, kan, jeg vil sige f. Ets, hver 3dje Gang, ansætte en ikke-filologisk Kandidat som Rector ved en lærd Skole.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Jeg tror nok, det maa kaldes en Ret, og enhver Ret er jo en juridisk Ret; men det er jo en Ret paa et offentligt Omraade, og kan derfor ikke have den ubetingede Karakter, som en privat Ret har. Dermed er det ikke sagt, at Anordningen af 1883 er ulovlig, thi ligesom Retten er grundet ved kongelig Anordning af 1849, kan den, for saa vidt der ikke ligger Love imellem, ogsaa hæves ved kongelig Anordning, og jeg nærer ikke heller Tvivl om, at jo Lovgivningsmagten kan gøre Forandring i denne Ret, og at altsaa et Forslag, som det, det ærede Medlem antydede, ikke vil være en Krænkelse af nogen Ret. Her er Spørgsmaal om at tage et billigt Hensyn fra Lovgivningsmagtens Side til en bestaaende Ret, og dette Billighedshensyn forekommer mig i tilstrækkelig Grad at være fyldestgjort ved Bestemmelsen her, som ganske vist vil føre til, at saalænge der er skikede filologiske Kandidater i Skolens Tjeneste, kunne kun de være Rectorer. Dette er hjemlet ved Lovgivningsmagten. Der kan derimod være Tvivl, om man bør sætte: ansatte inden Anordningen af 1883, eller: inden 1ste Januar 1891.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

C. Ravn: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til det samme Udvalg som den foregaaende Sag.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for de ved de